

Sygn. akt II AKa 306/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Barbara Lubańska-Mazurkiewicz

Sędziowie: SA – Hanna Wnękowska (spr.)

SO (del.) – Małgorzata Janicz

Protokolant: – st. sekr. sąd. Marzena Brzozowska

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 r.

sprawy M. R. (1)

oskarżonego o przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 18 lutego 2014 r. sygn. akt XVIII K 217/12

zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. R. (1) utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 300 zł opłaty za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe za postępowanie odwoławcze;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 zł (w tym 23% VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

M. R. (1) oskarżony został o to, że:

I. w okresie od lipca 2006 r. do listopada 2006 r. w W. wspólnie i w porozumieniu z A. W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej udzielił nieustalonym osobom środków odurzających w postaci około 350 gramów amfetaminy i 1200 gramów ziela konopi indyjskiej (marihuany) które to narkotyki zakupił od M. G. i I. W.,

tj. o czyn z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o, przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485)

II. w lipcu 2006 r. w W. udzielił pomocy M. G. i I. W. do przemytu znacznej ilości narkotyków w postaci około 4 kg amfetaminy do A. w ten sposób, że udostępnił garaż swoich rodziców przy ul. (...) w W. i pomagał pakować w/w środki odurzające do specjalnie przystosowanych skrytek w samochodzie D. (...) należącym do I. W.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485)

III. w okresie 20-25 września 2006 r. w W. udzielił pomocy M. G. i I. W. do przemytu znacznej ilości narkotyków w postaci około 4 kg amfetaminy do H. w ten sposób, że udostępnił garaż swoich rodziców przy ul. (...) w W. i pomagał pakować w/w środki odurzające do specjalnie przystosowanych skrytek w samochodzie D. (...) należącym do I. W.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485).

Zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 lutego 2014r. oskarżony został uniewinniony z zarzutu opisanego w pkt. II natomiast uznany został za winnego tego, że: w ramach czynu opisanego w pkt. I - w okresie od początku września 2006 r. do 26 listopada 2006 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, udzielił nieustalonym osobom substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 60 gramów amfetaminy w cenie nie niższej niż po 18 złotych za każdy gram tego środka oraz środków odurzających w postaci około 190 gramów ziela konopi indyjskiej-marihuany w cenie nie niższej niż po 20 złotych za każdy gram tego środka, które to narkotyki zakupił od I. W. i M. G., tj. czynu z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) i na podstawie tego przepisu skazano go i wymierzono mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 45 § 1 kk orzeczono wobec M. R. (1) środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w wysokości 2.440 (dwa tysiące czterysta czterdzieści) złotych uzyskanych wskutek popełnienia powyższego przestępstwa.

W ramach czynu opisanego w punkcie III aktu oskarżenia uznano M. R. (1) za winnego tego, że w dniu 22 bądź 23 września 2006r. W., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485), działając w zamiarze wyjazdu I. W. i M. G. do H. w celu dokonania przez nich wewnątrzwspólnotowej dostawy znacznej ilości substancji psychotropowych w postaci około 4 kg amfetaminy, udzielił pomocy w ten sposób, że udostępnił garaż swoich rodziców przy ul. (...) w W. w którym narkotyki te były pakowane do specjalnie przystosowanych skrytek w samochodzie D. (...) należącym do I. W., tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485) i na podstawie tych przepisów skazano oskarżonego a na podstawie art. 19 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 55 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485), art. 60 § 1 i § 6 pkt. 2 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzono oskarżonemu kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 10 (dziesięć) złotych każda.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzone M. R. (1) w punktach IX i XII sentencji wyroku kary pozbawienia wolności połączono i jako łączną wymierzono oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca oskarżonego.

Apelacja zaskarżała wyrok w całości na korzyść tegoż oskarżonego zarzucając:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na sprzecznym z zasadami prawidłowego rozumowania przyjęciu, iż:

- wyjaśnienia I. W. w zakresie w jakim dotyczą one wiedzy i świadomości oskarżonego M. R. (1) co do czynności, jaka miała zostać dokonana w garażu jego ojca przed wyjazdem tej oskarżonej i M. G. do H. są w pełni wiarygodne,

- zeznania M. G., P. P. (1) i wyjaśnienia M. R. (1) w zakresie w jakim dotyczą one wiedzy i świadomości oskarżonego M. R. (1) co do czynności, jaka miała zostać dokonana w garażu jego ojca przed wyjazdem tej I. W. i tego świadka do H. są w niewiarygodne,

- uznania, że czynności i zachowanie faktycznie zdziałane M. R. (1) stanowiły realne pomocnictwo do przemytu narkotyków, a w konsekwencji sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania przyjęcie, iż:

- oskarżony M. R. (1), działając w celu udzielenia pomocy innym osobom do dokonania wewnątrzwspólnotowej dostawy narkotyków udostępnił garaż swojego ojca, mając świadomość, iż w garażu tym do skrytek w samochodzie I. W. zostaną włożone narkotyki przed wyjazdem do H..

II. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu wymierzenie mu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia, podczas gdy dostrzeżone przez Sąd okoliczności w postaci odbycia przez oskarżonego terapii odwykowej i zmianę sposobu życia po odbyciu kary pozbawienia wolności za inne przestępstwo związane z narkotykami uzasadniały prognozę, że osiągnięcie celów kary będzie możliwe i prawdopodobnie także w przypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary;

III. naruszenie przepisu prawa procesowego w postaci art. 424 § 2 k.p.k. w zw. z art. 58 § 1 k.k. i w zw. z art. 53 § 1 i 2 k.k., poprzez zaniechanie uzasadnienia co do możliwości osiągnięcia celów kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, na wypadek gdyby Sąd odwoławczy uchylił wyrok łączny i w stosunku do oskarżonego uprawomocniłby się jedynie wyrok za czyn zarzucony w pkt. I aktu oskarżenia.

Obrońca wniósł o zmianę orzeczenia w zaskarżonej części poprzez orzeczenie o uniewinnieniu oskarżonego od zarzutu określonego w pkt. III aktu oskarżenia, a w konsekwencji o uchylenie w całości rozstrzygnięcie zawarte w punkcie XIII i XIV części dyspozytywnej wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy prawidłowo dokonał ustaleń faktycznych należycie oceniając ujawniony materiał dowodowy, a uzasadnienie wyroku sporządził zgodnie z wymogami przepisu art. 424 k.p.k. Wszystkie ujawnione dowody mające znaczenie dla dokonania ustaleń o winie oskarżonego poddane zostały wystarczającej analizie a ich ocena zgodna jest z wymogami określonymi w art. 7 k.p.k.

Wbrew zarzutowi apelacji ujawniony materiał dowodowy stanowi wystarczającą przesłankę ustaleń w przedmiocie zamiaru oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt. III. Ustaleń tych nie poddają w wątpliwość wywody apelacji przywołujące poszczególne wyjaśnienia I. W. dotyczące przemytu narkotyków do A. i H..

Podnoszona przez skarżącego okoliczność, iż I. W. podczas przesłuchania w dniu 31 stycznia 2008 roku, nie wspomniała o obecności oskarżonego podczas pakowania narkotyków w paczki - nie podważa wiarygodności jej późniejszych wyjaśnień dotyczących świadomości oskarżonego co do czynności jakie miał wykonać M. G. w garażu jego ojca.

M. R. (1) nie uczestniczył bowiem w pakowaniu narkotyków w paczki a oskarżona nie składała wówczas żadnych wyjaśnień na temat miejsca w którym przepakowano narkotyki do jej samochodu.

Kolejne przywołane w apelacji wyjaśnienia I. W. z dnia 11 czerwca 2008r. dotyczyły przygotowań do przemytu amfetaminy do W., zatem dla ustaleń o winie oskarżonego w zakresie czynu III są bez znaczenia. Zauważyć w tym, miejscu trzeba, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił i wyczerpująco uzasadnił, że pakowanie narkotyków w garażu ojca oskarżonego M. R. (1) miało miejsce przed wyjazdem do H., a twierdzenie I. W. że było to przed wyjazdem do W.

wynikało z jej pomyłki. Zważyć trzeba, że M. G. wyjaśnił, iż tylko raz był wypożyczany garaż od M. R. (2) i że tylko raz pakował w nim narkotyki do samochodu - było to przed wyjazdem do H. (k. 2512).

W kolejnych przywołanych w apelacji wyjaśnieniach I. W., z dnia 11 września 2008r., wskazywała ona osoby, które uczestniczyły w pakowaniu narkotyków przeznaczonych do przemytu. Podkreślenia wymaga, że stwierdziła ona wówczas m.in., iż M. R. (1) był raz obecny przy pakowaniu narkotyków przyjechałam wtedy ze sklepu z A. razem z M. R. (2) i A.. P. i M. byli już w moim mieszkaniu i pakowali paczki z narkotykami.” (k. 1679).

Wyjaśnienia te korespondują z jej późniejszymi wyjaśnieniami, z których wynika, iż miało to miejsce przed wyjazdem do H. oraz, że narkotyki te następnie zostały przepakowane do jej samochodu w garażu ojca oskarżonego M. R. (2). I. W. kategorycznie stwierdziła, że oskarżony widział te narkotyki i miał świadomość, że będą przemywane do H.. Stwierdziła także, że, iż M. R. wiedział, że w garażu jego ojca będą te narkotyki pakowane, wiedział też jaka ilość ma być zapakowana, bo widział pakunki, które mają być tam zapakowane” (k. 2514).

Wyjaśnienia te zostały przez Sąd Okręgowy prawidłowo ocenione i zasadnie uznane za wiarygodne. Należy zwrócić uwagę, że brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że I. W. świadomie i wbrew prawdzie obciążała oskarżonego.

Warto w tym miejscu przywołać wyjaśnienia oskarżonego M. R. (1), który przyznając, że udostępnił garaż M. G., stwierdził, że nie dopytywałem się po co pojechali do H.. Ja podejrzewałem, że to chodzi o narkotyki (k. 347).

Mając na uwadze powyższe, przy uwzględnieniu argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny uznał zarzut I apelacji za niezasadny.

Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe nie noszą cech rażącej niewspółmierności.

Zostały orzeczone z uwzględnieniem wszystkich okoliczności podmiotowych i przedmiotowych a okoliczności te znalazły należyty wyraz w ich wysokości. Podkreślenia wymaga, że kara wymierzona za czyn opisany w pkt. III aktu oskarżenia, została orzeczona z nadzwyczajnym jej złagodzeniem.

Cech rażącej niewspółmierności nie nosi także karą łączna orzeczona przy prawidłowym zastosowaniu metody zbliżonej do absorpcji.

Należy podzielić stanowisko Sądu Okręgowego, że – wbrew zarzutom apelacji - brak jest podstaw, które uzasadniałyby warunkowe zawieszenie wykonania kary. Wobec oskarżonego stosowano już dwukrotnie probacyjny środek w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary i każdorazowo okazał się on nieskuteczny, zarządzano wykonanie kary. Świadczy to o znacznej niepoprawności oskarżonego i nie pozwala na sformułowanie pozytywnej prognozy wymaganej przez art. 69 § 1 k.k.

Zwrócić należy w tym miejscu uwagę na nieprawidłowość zarzutu III apelacji - Sąd dokonuje bowiem oceny okoliczności decydujących o zastosowaniu instytucji określonej w art. 69 § 1 k.k. w odniesieniu do kary łącznej a nie do kar jednostkowych.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny uznając zarzuty apelacji za bezzasadne, orzekł jak w wyroku.